

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 18. S. Arnulphi Carnotensis Canonizatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

seu caligis utebantur. Primi S. Norberti Discipuli in Spiritu humilitatis vestes vetustas & refartas novis præferebant, nullus erat tam vilis labor, quem subire detrectarent, silentium continuum, & jejunium omni tempore servabant, una ad diem refectio contenti. Tria præcipue inculcabat fratribus Norbertus, nitorem in Servitio Altaris, Erratorum emendationem in Capitulo, & in pauperes charitatem. Hæc Ordinis Præmonstratensis principia fuere.

§. XVIII.

S. Arnulphi Sueffionensis Canonizatio.

Bartholomæus Episcopus Laudunensis eodem anno millesimo centesimo vigesimo interfuit Concilio Belvacensi a die decima octava Octobris usque ad diem vigesimam nonam celebrato, Conone Episcopo Prænestino, Sacræ Sedis in tribus provinciis, Rotomagensi, Remensi & Senonensi, Legato, præsidente. Aderant Episcopi duodecim, Guilielmus de Campellis Episcopus Catalaunensis, quem illius ævi Scriptor Columnam Doctorum appellat, Geofridus Carnotensis, Henricus Aurelianensis, Girbertus Parisiensis, Petrus Belvacensis, Angelranus Ambianensis, Robertus Attrebatensis, Johannes Teruanensis*, Lambertus Tornacensis, Buchardus Cameracensis, Bartholomæus

Sæcul. XII.
A.C. 1120.

to. 10. Conc.
p. 882.

ex præf. to.
2. Spicil.

*Morinorum.

Sæcul. XII. Iomæus Laudunensis, Lisiardus Sueffio-
 A.C. 1120. nensis. Daimbertus Archiepiscopus Se-
 nonensis invitatus, morbo prohibitus,
 non venit. Ceterum hujus Concilii me-
 moriam acceptam ferimus 'soli Lisiardo,
 qui in vita S. Arnulphi Sueffionensis mo-
 dum narrat, quo Sanctis adscriptus fue-
 rit. Adfuit Arnulphus Monasterii Ol-
 denburgensis Abbas, quod monasterium
 Sanctus ille Episcopus condiderat, ferens
 manibus libellum de vita & miraculis
 ejusdem Episcopi Sueffionensis. Quem
 libellum Episcopus Lisiardus Sueffionen-
 sis accepit, & apertum Episcopis obtulit,
 dicens: *Ecce Domini libellus ipse, qui me
 conscio, meque auctore, de vita ejus con-
 scriptus est, quod vera sint omnia narrata,
 testimonium in sine perhibeo, de miraculis
 autem, & hic quosdam & domi plures te-
 stes omni exceptione majores exhibeo.
 Hunc libellum postulo a vobis diligenter
 lustrari, ut quid agendum sit cognoscatis.
 Si corpus in mea Diœcesi jaceret, pridem
 illud e terra levasssem.*

Tunc vero Episcopus Catalaunensis
 accepto libello, cum ex Syllabo prapo-
 sito Capitulorum ingentem numerum di-
 spiceret, ad Episcopum Tornacensem ait:
*Domine, quid amplius quæritis? absque
 libello, isto testimonium Domini Episcopi
 Sueffionensis, ejusque Clericorum, vobis
 sufficiat. Fidem etiam omnino meretur
 Abbas*

Abbas Venerabilis, cujus ætas & prudentia suspecta esse non potest. Nobis vero, qui Synodalibus negotiis occupamur, hunc libellum percurrere non vacat. Geofridus quoque Episcopus Carnotensis ad Episcopum Tornacensem ait: *Domine, per fidem meam affirmo: si Deus in gratiam alicujus ex Antecessoribus meis vel semel hujusmodi miracula edidisset, ego nec Papam, nec Legatum, nec Archiepiscopum consularem.* (*) Tum quidam nobiles Magistri scholarum, accepto Libello, aliquot gestorum capitula cursim perlegerunt; & redeuntes ad Episcopos magna fiducia dicunt: *Revera ex Deo non est, qui*

Sæcul. XII.
A.C. 1120.

(*) *Si Deus miracula edidisset &c.* Aus den Worten dieses Carnotensischen Bischofs erhellet, daß man in der Römischen Kirche niemals geglaubet, die Heiligen selbst aus eigener Gewalt, noch vielweniger ihre Kleider, wirkten Wunder, sondern daß sie Gott auf ihre Fürbitte wirke. Daher ist es eine Lasterung des Lutherischen Uebersetzers, wenn er in einer Anmerkung zum XXXIII. Buch, und 13. Abschnitt saget, der junge Heilige Placidus sey von dem Heiligen Vater Benedict im Christenthum so schlecht belehret worden, daß er geglaubet, der Schaafpelz, den Benedictus am Leibe hatte, hätte Mirakel gewürket. Dieser Protestant stellet insgemein einen erdichteten Aberglauben ins Feld, wenn er einen Zug wider die Katholicken vornimmt, und alsdenn streitet er heldenmüthig, *contra hostem non existentem.*

Sæcul. XII. *qui bujus Sancti Viri exaltationi contra*
A.C. 1120. *rius est.* Adjecit Guilielmus Episcopus
 Catalaunensis: *Per Deum! turpe est, quod*
de re tam aperta dubitamus. Unde vos,
Domine Episcopo Tornacensis, diem sta-
tuite, qua ad ipsum locum conveniatis, &
Sanctum Domini Servum de terra elevatum
bonorifice recondatis. Respondit Episco-
 pus Tornacensis: *Ecce Legatus in hac ipsa*
Basilica cum nostro Archiepiscopo Remensi
& Turonensi eminus residet, rogo vos, pla-
ceat ad eos venire, & vestram Sententiam
illorum judicio confirmare. Episcopi di-
 xerunt: *In Nomine Domini fiat, & Epi-*
 scopus Tornacensis ad Catalaunensem:
Rogo; agite causam meam. Cumque il-
 le paucis quidem sed facunde causam di-
 xisset, Legatus & Archiepiscopus Remen-
 sis una voce responderunt: *Judicium ve-*
stræ auctoritatis suscipimus, & Decretum
vestri consensus roboramus. Ergo Epi-
 scopus Lambertus advocans Abbatem
 Oldenburgensem diem designavit, qua
 omnes in ejus Monasterio ad levandum
 solemnem ritum Sancti Viri corpus conve-
 nirent, nempe prima Maji anno sequen-
 te millesimo centesimo vigesimo pri-
 mo. Quod deinde, confluyente finitimo-
 rum magna multitudine, exsecuti sunt.
 Hoc modo S. Arnulphi Sueffionensis Ca-
 nonizatio peracta est.